

משנה - עדיות

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#) [משנה יג](#)
[משנה יד](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#)

פרק ז

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

פרק ח

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

א

פרק

א

משנה

-

א

פרק

שְׁמַאי אוֹמֵר, כָּל הַנְּשִׁים דִּין שְׁעָתוֹן. וְהִלֵּל אוֹמֵר, מִפְּקִידָה לְפִקִּידָה, אֶפְלוּ לְיָמִים הַרְבֵּה. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, לֹא כְּדַבְּרֵי זֶה וְלֹא כְּדַבְּרֵי זֶה, אֶלָּא מֵעַת לָעַת מִמַּעֲטָת עַל יַד מִפְּקִידָה לְפִקִּידָה, וּמִפְּקִידָה לְפִקִּידָה מִמַּעֲטָת עַל יַד מֵעַת לָעַת. כָּל אִשָּׁה שֶׁיָּשָׁ לָּהּ וָסֵת, דִּיָּה שְׁעָתָהּ. הַמְשַׁמְשֵׁת בְּעֵדִים, הָרִי זוּ כְּפִקִּידָה, מִמַּעֲטָת עַל יַד מֵעַת לָעַת וְעַל יַד מִפְּקִידָה לְפִקִּידָה:

ב

משנה

-

א

פרק

שְׁמַאי אוֹמֵר, מִקֵּב לְחֻלָּה. וְהִלֵּל אוֹמֵר, מִקְבִּים [א]. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, לֹא כְּדַבְּרֵי זֶה וְלֹא כְּדַבְּרֵי זֶה, אֶלָּא קֵב וּמְחֻצָּה חֲזָבִים בְּחֻלָּה. וּמִשֶּׁהַגְּדִילוֹ הַמִּדּוֹת אָמְרוּ, חֲמִשָּׁת רְבָעִים חֲזָבִין. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, חֲמִשָּׁה, פְּטוּרִין. חֲמִשָּׁה וְעוֹד, חֲזָבִין:

ג

משנה

-

א

פרק

הִלֵּל אוֹמֵר, מִלֵּא הֵינּוּ מִיָּם שְׂאוּבֵינּוּ פּוֹסְלִין אֶת הַמְּקוֹה, אֲלֵא שְׂאָדָם חֵיב לומר בְּלִשׁוֹן רַבּוֹ **[ב]** **[ג]**. וְשִׁמְאֵי אוֹמֵר, תִּשְׁעָה קִבֵּין **[ד]**. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, לֹא כְּדַבְּרֵי זֶה וְלֹא כְּדַבְּרֵי זֶה, אֲלֵא עַד שֶׁבָּאוּ שְׁנֵי גְרָדִיִּים מִשְׁעַר הָאֲשָׁפוֹת שְׂבִירוֹשָׁלַיִם וְהַעִידוּ מִשׁוֹם שְׁמֵעִיָּה וְאַבְטַלְיֹן, שְׁלֶשֶׁת לַגִּין **[ו]** מִיָּם שְׂאוּבֵינּוּ פּוֹסְלִין אֶת הַמְּקוֹה, וְקִיְמוּ חֲכָמִים אֶת דְּבָרֵיהֶם:

פרק א - משנה ד

וְלָמָּה מְזַכְּרִין אֶת דְּבָרֵי שִׁמְאֵי וְהִלֵּל לְבַטְלָהּ, לְלַמֵּד לְדוֹרוֹת הַבָּאִים שֶׁלֹּא יִהְיֶה אָדָם עוֹמֵד עַל דְּבָרָיו, שֶׁהָרִי אָבוֹת הָעוֹלָם לֹא עָמְדוּ עַל דְּבָרֵיהֶם **[ז]**:

פרק א - משנה ה

וְלָמָּה מְזַכְּרִין דְּבָרֵי הַיְחִיד בֵּין הַמְּרַבֵּין, הוֹאִיל וְאִין הִלְכָה אֲלֵא כְּדַבְּרֵי הַמְּרַבֵּין. שְׂאֵם יִרְאֶה בֵּית דִּין אֶת דְּבָרֵי הַיְחִיד וְיִסְמַךְ עָלָיו **[ח]**, שְׂאִין בֵּית דִּין יָכוֹל לְבַטֵּל דְּבָרֵי בֵּית דִּין חֲבֵרוֹ **[יא]** עַד שִׁיְהִיָּה גְדוֹל מִמֶּנּוּ בְּחֻקָּהּ וּבְמִנְיָן. הִיָּה **[יב]** גְדוֹל מִמֶּנּוּ בְּחֻקָּהּ אֲבָל לֹא בְּמִנְיָן, בְּמִנְיָן אֲבָל לֹא בְּחֻקָּהּ, אִינּוּ יָכוֹל לְבַטֵּל דְּבָרָיו, עַד שִׁיְהִיָּה גְדוֹל מִמֶּנּוּ בְּחֻקָּהּ וּבְמִנְיָן:

פרק א - משנה ו

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם כֵּן לָמָּה מְזַכְּרִין דְּבָרֵי הַיְחִיד בֵּין הַמְּרַבֵּין לְבַטְלָהּ. שְׂאֵם יֹאמֵר הָאָדָם כִּי אֲנִי מְקַבֵּל, יֹאמֵר לוֹ, כְּדַבְּרֵי אִישׁ פְּלוֹנִי שְׁמַעְתָּ:

פרק א - משנה ז

בית שמאי אומרים, רבע עצמות מן העצמים **[יד]**, בין משנים בין משלשה. ובית הלל אומרים, רבע עצמות מן הגוזה, מרב הבנן או מרב המנן. שמאי אומר, אפלו מעצם אחד:

פרק א - משנה ח

פרשיני תרומה, בית שמאי אומרים, שורין ושפין בטרה, ומאכילין בטמאה. בית הלל אומרים, שורין בטרה, ושפין ומאכילין בטמאה. שמאי אומר, יאכלו צריד. רבי עקיבא אומר, כל מעשיהם בטמאה:

פרק א - משנה ט

הפורט סלע ממעות מעשר שני, בית שמאי אומרים, בכל הסלע מעות, ובית הלל אומרים, בשקל כסף ובשקל מעות. רבי מאיר אומר, אין מחללין כסף ופרות על הכסף. וחכמים מתירין:

פרק א - משנה י

הפורט סלע של מעשר שני בירושלים, בית שמאי אומרים, בכל הסלע מעות, ובית הלל אומרים, בשקל כסף ובשקל מעות. הדנים לפני חכמים אומרים, בשלשה דינרים כסף ובדינר מעות. רבי עקיבא אומר, בשלשה דינרים כסף וברביעית כסף ברביעית מעות. ורבי טרפון אומר, ארבעה אספרי כסף. שמאי אומר, יניחנה בחנית ויאכל כנגדה:

פרק א - משנה יא

כִּסּוּא שֶׁל כֹּלָה שֶׁנִּטְלוּ חַפְזֵיהֶּן, בֵּית שְׂמַאי מְטַמְּאִין, וּבֵית הַלֵּל מְטַהְרִין. שְׂמַאי אוֹמֵר, אִם מְלַבֵּן שֶׁל כִּסּוּא טָמֵא. כִּסּוּא שֶׁקִּבְּעוּ בְּעַרְבָּה, בֵּית שְׂמַאי מְטַמְּאִין, וּבֵית הַלֵּל מְטַהְרִין. שְׂמַאי אוֹמֵר, אִם הֶעֱשׂוּי בָּהּ:

פרק א - משנה יב

אֵלּוּ דְּבָרִים שֶׁחִזְרוּ [טז] בֵּית הַלֵּל לְהוֹרוֹת כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׂמַאי. הָאִשָּׁה שֶׁבָּאָה מִמְּדִינַת הַיָּם וְאָמְרָה מֵת בְּעַלִּי, תִּנְשָׂא. מֵת בְּעַלִּי, תִּתְנַבֵּם. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לֹא שְׂמַעְנוּ אֶלָּא בְּבָאָה מִן הַקְּצִיר בְּלֶבֶד. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׂמַאי, אַחַת הַבָּאָה מִן הַקְּצִיר וְאַחַת הַבָּאָה מִן הַזֵּיתִים וְאַחַת הַבָּאָה מִמְּדִינַת הַיָּם, לֹא דָּבְרוּ בְּקִצִיר אֶלָּא בַּהֲזָה. חִזְרוּ בֵּית הַלֵּל לְהוֹרוֹת כְּבֵית שְׂמַאי. בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, תִּנְשָׂא וְתִטַּל כְּתַבְתָּהּ. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, תִּנְשָׂא וְלֹא תִטַּל כְּתַבְתָּהּ. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׂמַאי, הִתְרַתְּם אֶת הָעֶרְוָה הַחֲמוּרָה, לֹא תִתִּירוּ אֶת הַמָּמוֹן הַקָּל. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית הַלֵּל, מְצִינוּ שְׂאִין הָאֲחִים נִכְנָסִין לְנַחֲלָה עַל פִּיהָ. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׂמַאי, וְהֵלֵא מְסַפֵּר כְּתַבְתָּהּ נִלְמַד, שֶׁהוּא כּוֹתֵב לָהּ, שָׂאֵם תִּנְשָׂאֵי לְאַחַר, תִּטַּלִּי מֵה שְׂכַתּוֹב לִידָּךְ. חִזְרוּ בֵּית הַלֵּל לְהוֹרוֹת כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׂמַאי:

פרק א - משנה יג

מִי שֶׁחִצְיוֹ עָבַד וְחִצְיוֹ בֶּן חוֹרִין, עוֹבֵד אֶת רַבּוֹ יוֹם אֶחָד וְאֶת עַצְמוֹ יוֹם אֶחָד, דְּבָרֵי בֵּית הַלֵּל. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׂמַאי, תִּקְנַתְּם אֶת רַבּוֹ, וְאֶת עַצְמוֹ לֹא תִקְנַתְּם. לִשָּׂא שְׂפָחָה, אֵינּוּ יָכוֹל. בֵּת חוֹרִין, אֵינּוּ יָכוֹל. לְבַטֵּל, וְהֵלֵא לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֶלָּא לְפָרְיָהּ וּרְבִיָּהּ, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה מה), לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשֶׁבֶת יִצְרָה. אֶלָּא, מִפְּנֵי תִקּוּן הָעוֹלָם, כּוֹפִין אֶת רַבּוֹ וְעוֹשֶׂה אוֹתוֹ בֶּן חוֹרִין וְכוֹתֵב שֵׁטֶר עַל חִצֵּי דָמָיו. חִזְרוּ בֵּית הַלֵּל לְהוֹרוֹת כְּבֵית שְׂמַאי:

פרק א - משנה יד

כָּלִי חָרֵס מֵצִיל עַל הַכֹּל, כְּדַבְּרֵי בַּיִת הַלֵּל. וּבַיִת שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵינּוּ מֵצִיל אֶלֶּא עַל הָאֲכָלִין וְעַל הַמְּשָׁקִין וְעַל כָּלִי חָרֵס. אָמְרוּ לָהֶם בַּיִת הַלֵּל, מִפְּנֵי מָה. אָמְרוּ לָהֶם בַּיִת שְׁמַאי, מִפְּנֵי שֶׁהוּא טָמֵא עַל גַּב עִם הָאֲרֶז, וְאִין כָּלִי טָמֵא חוּצָא. אָמְרוּ לָהֶם בַּיִת הַלֵּל, וְהֵלֵא טַהֲרָתָם אֲכָלִים וּמְשָׁקִין שְׁבִתוּכוֹ. אָמְרוּ לָהֶם בַּיִת שְׁמַאי, כְּשִׁטְהַרְנוּ אֲכָלִים וּמְשָׁקִין שְׁבִתוּכוֹ, לְעֲצֻמוֹ טַהֲרָנוּ. אָבֵל כְּשִׁטְהַרְתָּ אֶת הַכָּלִי, טַהֲרַתְּ לָךְ וְלוֹ. חֲזְרוּ בַּיִת הַלֵּל לַהֲוֹרוֹת כְּדַבְּרֵי בַּיִת שְׁמַאי:

פרק ב

פרק ב - משנה א

רַבִּי חֲנִינָא סָגַן הַכֹּהֲנִים הַעִיד אַרְבָּעָה דְּבָרִים. מִימֵיהֶם שֶׁל כֹּהֲנִים לֹא נִמְנְעוּ מִלְשָׂרֵף אֶת הַבֶּשֶׂר שֶׁנִּטְמָא בְּוֹלֵד הַטְּמֵאָה עִם הַבֶּשֶׂר שֶׁנִּטְמָא בְּאֵב הַטְּמֵאָה, אֶף עַל פִּי שְׁמוֹסִיפִין טְמֵאָה עַל טְמֵאָתוֹ. הוֹסִיף רַבִּי עֲקִיבָא, מִימֵיהֶם שֶׁל כֹּהֲנִים לֹא נִמְנְעוּ מִלְהַדְלִיק אֶת הַשֶּׁמֶן שֶׁנִּפְסַל בְּטַבּוּל יוֹם בְּנֵר שֶׁנִּטְמָא בְּטָמֵא מֵת, אֶף עַל פִּי שְׁמוֹסִיפִין טְמֵאָה עַל טְמֵאָתוֹ:

פרק ב - משנה ב

אָמַר רַבִּי חֲנִינָא סָגַן הַכֹּהֲנִים, מִיָּמַי לֹא רָאִיתִי עוֹר יוֹצֵא לְבַיִת הַשְּׂרָפָה. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מִדְּבָרָיו לְמַדְּנִי, שֶׁהַמִּפְּשִׁיט אֶת הַבְּכוֹר וְנִמְצָא טָרְפָה, שְׂאֵאוֹתוֹ הַכֹּהֲנִים בְּעוֹרוֹ. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, לֹא רָאִינוּ אֵינּוּ רָאִיָּה, אֶלֶּא יוֹצֵא לְבַיִת הַשְּׂרָפָה:

פרק ב - משנה ג

אף הוא העיד על כפר שהיה בצד ירושלים, והיה בו זקן אחד והיה מלוה לכל בני הכפר וכותב בכתב ידו ואחרים חותמים, ובא מעשה לפני חכמים והתירו. לפי דרכך אתה למד, שהאשה כותבת את גטה [א] והאיש כותב את שוברו [ב], שאין קיום הגט אלא בחותמו. ועל מחט שנמצאת בפשר, שהספין והידים טהורות, והבשר טמא. ואם נמצאת בפרש, הכל טהור: [ז]

פרק ב - משנה ד

שלשה דברים אמר רבי ישמעאל לפני חכמים בכרם ביבנה. על ביצה טרופה שהיא נתונה על גבי ירק של תרומה, שהיא חבור. ואם היתה כמין כובע, אינה חבור. ועל שבלת שבקציר וראשה מגיע לקמה, אם נקצרה עם הקמה, הרי היא של בעל הבית, ואם לאו, הרי היא של עניים. ועל גנה קטנה שהיא מקפת עריס, אם יש בה כמלא בוצר וסלו מכאן ומלא בוצר וסלו מכאן, תזרע. ואם לאו, לא תזרע:

פרק ב - משנה ה

שלשה דברים אמרו לפני רבי ישמעאל, ולא אמר בהם לא אסור והתיר [י], ופרשן רבי יהושע בן מתיה. המפיס מרסא בשבת, אם לעשות לה פה [יב], חיב, ואם להוציא ממנה לחה, פטור. ועל הצד נחש בשבת, אם מתעסק שלא ישכנו, פטור, ואם לרפואה, חיב. ועל לפסין אירוניות [טו], שהם טהורות באהל המת וטמאות במשא הזב. רבי אלעזר בן צדוק אומר, אף במשא הזב, טהורות, מפני שלא נגמרה מלאכתן:

פרק ב - משנה ו

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעֵאל וְלֹא הוֹדָה לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא. הַשּׁוּם וְהַבְּסָר וְהַמְּלִלוֹת שֶׁרִסְקוֹן מִבְּעוֹד יוֹם, שֶׁרַבִּי יִשְׁמַעֵאל אָמַר, יִגְמַר מִשְׁתַּחֲשָׁד, וְרַבִּי עֲקִיבָא אָמַר, לֹא יִגְמַר:

פרק ב - משנה ז

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שְׁנַיִם מִשּׁוּם רַבִּי אֶלְיעֶזֶר וְאֶחָד מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. שְׁנַיִם מִשּׁוּם רַבִּי אֶלְיעֶזֶר, יוֹצֵאת אִשָּׁה בְּעִיר שֶׁל זָהָב, וּמְפָרִיחֵי יוֹנִים פְּסוּלִים לְעֵדוֹת. וְאֶחָד מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, הַשְּׂרָץ בְּפִי חֲלָדָה וּמַהֲלֶכֶת עַל גְּבֵי כְּפָרוֹת שֶׁל תְּרוּמָה, סָפֵק נֹגַע סָפֵק לֹא נֹגַע, סָפֵקוֹ טָהוֹר:

פרק ב - משנה ח

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, עַל שְׁנַיִם הוֹדוּ לוֹ וְעַל אֶחָד לֹא הוֹדוּ לוֹ. עַל סִנְדֵּל שֶׁל סִידִים, שֶׁהוּא טָמֵא מִדָּרַס. וְעַל שְׂיָרֵי תַנּוּר אֲרֻבָּעָה, שֶׁהֵיוּ אוֹמְרִים שְׁלֹשָׁה. וְהוֹדוּ לוֹ **{יט}**. וְעַל אֶחָד לֹא הוֹדוּ לוֹ, עַל כֶּסֶף שֶׁנִּטְלוּ שְׁנַיִם מִחֲפוּיָיו זֶה בְּצַד זֶה, שֶׁרַבִּי עֲקִיבָא מְטַמֵּא וְחֲכָמִים מְטַהְרִין:

פרק ב - משנה ט

הוּא הִיָּה אוֹמַר, הָאֵב זוֹכָה לְבֹן, בְּנוֹי, וּבִכְתָּ, וּבְעֵשֶׂר, וּבְחֲכָמָה, וּבְשְׁנַיִם, וּבְמִסְפַּר הַדּוֹרוֹת לְפָנָיו **{כב}**, וְהוּא הִקָּץ, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה מא) קִרְא הַדּוֹרוֹת מֵרֵאשִׁית, אֵף עַל פִּי שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית טו), וְעַבְדִּים וְעַנּוּ אֶתְּם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה, וְנֶאֱמַר (שם), וְדוֹר רַבִּיעִי יָשׁוּבוּ הִנֵּה:

פרק ב - משנה י

אף הוא היה אומר, חמשה דברים של שנים עשר חדש. משפט דור המבול, שנים עשר חדש **כד**. משפט איוב, שנים עשר חדש **כה**. משפט המצריים, שנים עשר חדש **כו**. משפט גוג ומגוג לעתיד לבא, שנים עשר חדש **כז**. משפט רשעים בגיהנם, שנים עשר חדש, שנאמר (ישעיה סו), והיה מדי חדש בחדשו **כח**. רבי יוחנן בן נורי אומר, מן הפסח ועד העצרת, שנאמר ומדי שבת בשבתו:

פרק ג

פרק ג - משנה א

כל המטמאין באהל שנחלקו, והכניסו לתוך הבית, רבי דוסא בן הרפינס מטהר, וחקמים מטמאין. כיצד. הנוגע בכשני חצאי זיתים מן הנבלה או נושאן, ובמת, הנוגע בכחצי זית ומאהיל על כחצי זית או נוגע בכחצי זית וכחצי זית מאהיל עליו, ומאהיל על כשני חצאי זיתים, מאהיל על כחצי זית וכחצי זית מאהיל עליו, רבי דוסא בן הרפינס מטהר וחקמים מטמאין. אבל הנוגע בכחצי זית ודבר אחר מאהיל עליו ועל כחצי זית, או מאהיל על כחצי זית ודבר אחר מאהיל עליו ועל כחצי זית, טהור. אמר רבי מאיר, אף בזה רבי דוסא מטהר וחקמים מטמאין. הכל טמא, חוץ מן המגע עם המשא, והמשא עם האהל. זה הכלל, כל שהוא משם אחד, טמא. משני שמות, טהור:

פרק ג - משנה ב

אֶכֶל פְּרוּד, אֵינוֹ מְצַטְרֵף, דְּבָרֵי רַבֵּי דוֹסָא בֶּן הֶרְפִּינְס. וְחֻכְמֵי אֹמְרִים, מְצַטְרֵף. מְחַלְלִין מַעֲשֵׂר שְׁנֵי עַל אֲסִימוֹן, דְּבָרֵי רַבֵּי דוֹסָא. וְחֻכְמֵי אֹמְרִים, אֵין מְחַלְלִין. מְטַבִּילִין יָדַיִם לַחֲטָאֵת, דְּבָרֵי רַבֵּי דוֹסָא. וְחֻכְמֵי אֹמְרִים, אִם נִטְמְאוּ יָדָיו, נִטְמָא גּוּפוֹ:

פרק ג - משנה ג

מְעֵי אֲבַטִּיחַ וְקַנְיַבַת יָרֵק שֶׁל תְּרוּמָה, רַבֵּי דוֹסָא מְתִיר לְזָרִים, וְחֻכְמֵי אוֹסְרִין. חֲמֵשׁ רְחֵלוֹת גְּזוּזוֹת מְנָה מְנָה וּפְרָס, חֲנִבּוֹת בְּרֵאשִׁית הַגֶּזֶז, דְּבָרֵי רַבֵּי דוֹסָא. וְחֻכְמֵי אֹמְרִים, חֲמֵשׁ רְחֵלוֹת כָּל שֶׁהֵן:

פרק ג - משנה ד

כָּל הַחוֹצְלוֹת טְמֵאוֹת טְמֵא מֵת, דְּבָרֵי רַבֵּי דוֹסָא. וְחֻכְמֵי אֹמְרִים, מְדַרְס. כָּל הַקְּלִיעוֹת טְהוֹרוֹת, חוּץ מִשֶּׁל גְּלִילוֹן (ו), דְּבָרֵי רַבֵּי דוֹסָא. וְחֻכְמֵי אֹמְרִים, כָּלֵם טְמֵאוֹת, חוּץ מִשֶּׁל צְמָרִים:

פרק ג - משנה ה

הַקֶּלַע שְׂבִית קַבּוּל שְׁלָה אַרוּג, טְמֵאָה. וְשֶׁל עוֹר, רַבֵּי דוֹסָא בֶּן הֶרְפִּינְס מְטַהֵר (ז) וְחֻכְמֵי מְטַמְּאִין. נִפְסַק בֵּית אֶצְבַּע שְׁלָה, טְהוֹרָה. בֵּית הַפְּקִיעַ שְׁלָה, טְמֵאָה:

פרק ג - משנה ו

השְׁבוּיָה אוֹכֵלֶת בְּתְרוּמָה, דְּבָרֵי רַבִּי דּוֹסָא [ט]. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, יֵשׁ שְׁבוּיָה אוֹכֵלֶת וַיֵּשׁ שְׁבוּיָה שְׂאִינָה אוֹכֵלֶת. כִּי־צַד. הָאִשָּׁה שְׂאֲמָרָה נִשְׁבִּיתִי וְטְהוּרָה אָנִי, אוֹכֵלֶת, שֶׁהִפָּה שְׂאֲסָר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר. וְאִם יֵשׁ יְעִידִים שְׁנִשְׁבִּית, וְהִיא אוֹמֶרֶת טְהוּרָה אָנִי, אֵינָה אוֹכֵלֶת:

פרק ג - משנה ז

אַרְבָּעָה סְפִקוֹת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַמֵּא, וְחֲכָמִים מְטַהְרִין. כִּי־צַד. הֵטְמָא עוֹמֵד וְהִטְהוּר עוֹבֵר, הֵטְהוּר עוֹמֵד וְהֵטְמָא עוֹבֵר, טְמֵאָה בְּרִשׁוֹת הִיחִיד וְטְהָרָה בְּרִשׁוֹת הָרַבִּים, טְהָרָה בְּרִשׁוֹת הִיחִיד וְטְמֵאָה בְּרִשׁוֹת הָרַבִּים, סָפֵק נִגַּע סָפֵק לֹא נִגַּע, סָפֵק הָאֵהִיל סָפֵק לֹא הָאֵהִיל, סָפֵק הִסִּיט סָפֵק לֹא הִסִּיט, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַמֵּא, וְחֲכָמִים מְטַהְרִין:

פרק ג - משנה ח

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים רַבִּי צְדוֹק מְטַמֵּא, וְחֲכָמִים מְטַהְרִין. מִסְּמַר הַשְּׁלַחֲנִי, וְאֶרְוֹן שֶׁל גְּרוֹסוֹת, וּמִסְּמַר שֶׁל אֶבֶן שְׁעוֹת, רַבִּי צְדוֹק מְטַמֵּא וְחֲכָמִים מְטַהְרִין:

פרק ג - משנה ט

אַרְבָּעָה דְּבָרִים רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מְטַמֵּא, וְחֲכָמִים מְטַהְרִין. כֶּסֶוֹי טָנִי שֶׁל מִתְּכוֹת שֶׁל בְּעָלֵי בְּתִים, וּתְלוֹי הַמְּגִרְדוֹת, וְגִלְמֵי כְּלֵי מִתְּכוֹת, וְטַבָּלָא שְׁנַחֲלָקָה לְשָׁנִים. וּמוֹדִים חֲכָמִים לְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל בְּטַבָּלָא שְׁנַחֲלָקָה לְשָׁנִים, אֶחָד גָּדוֹל וְאֶחָד קָטָן, הַגְּדוֹל טָמֵא וְהַקָּטָן טְהוּר:

פרק ג - משנה י

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים רָבֵן גַּמְלִיאֵל מְחַמֵּיר כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי. אֵין טוֹמְנִין אֶת הַחֲמִין מִיּוֹם טוֹב לְשַׁבָּת, וְאֵין זֹקֶפִין אֶת הַמְּנוּרָה בְּיוֹם טוֹב, וְאֵין אוֹפִין פֶּתִין גְּרִיצִין אֶלָּא רְקִיקִין. אָמַר רָבֵן גַּמְלִיאֵל, מִימֵיהֶן שֶׁל בֵּית אַבָּא לֹא הָיוּ אוֹפִין פֶּתִין גְּרִיצִין אֶלָּא רְקִיקִין. אָמְרוּ לוֹ, מָה נַעֲשֶׂה לְבֵית אַבִּיךָ שֶׁהָיוּ מְחַמֵּירִין עַל עֲצָמוֹן וּמְקַלִּין עַל יִשְׂרָאֵל לְהִיּוֹת אוֹפִין פֶּתִין גְּרִיצִין וְחָרִי:

פרק ג - משנה יא

אָף הוּא אָמַר שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים לְהַקֵּל. מְכַבְּדִין בֵּין הַמְּטוֹת, וּמְנִיחִין אֶת הַמְּגֵר בְּיוֹם טוֹב, וְעוֹשִׂים גְּדִי מְקַלֵּס בְּלִילֵי פְסָחִים. וְחֻכְמִים אוֹסְרִים:

פרק ג - משנה יב

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מְתִיר, וְחֻכְמִים אוֹסְרִין. פָּרְתוּ יוֹצְאָה בְּרִצּוּעָה שְׁבִין קַרְנֵיהָ, וּמְקַרְדִּין אֶת הַבְּהֵמָה בְּיוֹם טוֹב, וְשׁוֹחֲקִין אֶת הַפְּלִפְלִין בְּרַחֲמִים שְׁלֵהֶן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵין מְקַרְדִּין אֶת הַבְּהֵמָה בְּיוֹם טוֹב, מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה חֲבוּרָה, אֲבָל מְקַרְצְפִין. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֵין מְקַרְדִּין אָף לֹא מְקַרְצְפִין:

פרק ד

פרק ד - משנה א

אלו דברים מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל. ביצה שנולדה ביום טוב, בית שמאי אומרים, תאכל. ובית הלל אומרים, לא תאכל. בית שמאי אומרים, שאר בכזית וחמץ בככותבת. ובית הלל אומרים, זה וזה בכזית:

פרק ד - משנה ב

בהמה שנולדה ביום טוב, הכל מודים שהיא מתרת [א]. ואפרוח שיצא מן הביצה, הכל מודים שהוא אסור. השוחט חיה ועוף ביום טוב, בית שמאי אומרים, יחפר בדקר ויכסה. ובית הלל אומרים, לא ישחט אלא אם כן היה לו עפר מוכן. ומודים שאם שחט, שיחפר בדקר ויכסה. שאפר כירה מוכן הוא:

פרק ד - משנה ג

בית שמאי אומרים, הבקר [ד] לעניים, הבקר. ובית הלל אומרים, אינו הבקר, עד שיבקר אף לעשירים כשמטה. כל עמרי השדה של קב קב, ואחד של ארבעה קבין, ושכחו, בית שמאי אומרים, אינו שכחה. ובית הלל אומרים, שכחה:

פרק ד - משנה ד

העמר שהוא סמוך לגפה ולגדיש ולבקר ולכלים, ושכחו, בית שמאי אומרים, אינו שכחה. ובית הלל אומרים, שכחה:

פרק ד - משנה ה

כָּרַם רְבָעִי, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין לוֹ חֲמֵשׁ וְאֵין לוֹ בַּעוֹר. וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, יֵשׁ לוֹ חֲמֵשׁ וְיֵשׁ לוֹ בַּעוֹר. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, יֵשׁ לוֹ פָּרֵט וְיֵשׁ לוֹ עוֹלָלוֹת, וְהַעֲנִיִּים פּוֹדִים לְעַצְמָן. וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, כָּלוּ לָגַת {ה}:

פרק ו - משנה ו

חֲבִית שֶׁל זֵיתִים מְגֻלְגָּלִים, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵינוּ צָרִיךְ לְנַקֵּב. וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, צָרִיךְ לְנַקֵּב. וּמוֹדִים, שְׁאִם נִקְבָּה וּסְתָמוּהָ שְׁמָרִים, שֶׁהִיא טְהוֹרָה {ז}. הַסֵּף בְּשֶׁמֶן טְהוֹר וְנֹטְמָא, יָרַד וְטָבַל, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא מְנֻטָף, טְהוֹר {ח}. וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, כָּדִי סִיכַת אֶבֶר קָטָן {ט}. וְאִם הָיָה שֶׁמֶן טָמֵא מִתְחַלְתּוֹ {י}, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, כָּדִי סִיכַת אֶבֶר קָטָן. וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, מִשְׁקָה טוֹפַח. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מְשׁוּם בֵּית הֶלֶל, טוֹפַח וּמִטְפִּיחַ:

פרק ז - משנה ז

הָאִשָּׁה מִתְקַדְּשֶׁת בְּדִינָר וּבִשְׁוֵה דִינָר, כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי. וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, בְּפְרוּטָה {יב} וּבִשְׁוֵה פְרוּטָה. וְכַמָּה הִיא פְרוּטָה, אֶחָד מִשְׁמֹנֶה בְּאֶסֶר הָאִיטְלָקִי. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, פּוֹטֵר הוּא אֶת אִשְׁתּוֹ בְּגִט יֵשׁן, וּבֵית הֶלֶל אוֹסְרִין. אֵיזְהוּ גִט יֵשׁן. כָּל שֶׁנִּתְיַחַד עִמָּה אַחַר שֶׁכִּתְבוּ לָהּ. הַמְגַרֵּשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלָנָה עָמוּ בְּפִנְדָּקִי, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵינָה צָרִיכָה מְמַנּוּ גִט שְׁנִי. וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, צָרִיכָה מְמַנּוּ גִט שְׁנִי. אֵימַתִּי, בְּזִמָּן שֶׁנִּתְגַּרְשָׁה מִן הַנְּשׂוּאִין. אֲבָל אִם נִתְגַּרְשָׁה מִן הָאֲרוּסִין, אֵינָה צָרִיכָה מְמַנּוּ גִט שְׁנִי, מִפְּנֵי שְׂאִין לְבוֹ גִּס בָּהּ:

פרק ח - משנה ח

בֵּית שְׁמַאי מִתִּירִין אֶת הַצְּרוֹת לְאֲחִים, וּבֵית הֵלֵל אוֹסְרִין. חֲלָצוּ, בֵּית שְׁמַאי פּוֹסְלִין מִן הַכֶּהֱנָה, וּבֵית הֵלֵל מְכַשְׂרִין. נִתְיַבְמוּ, בֵּית שְׁמַאי מְכַשְׂרִין, וּבֵית הֵלֵל פּוֹסְלִין. וְאֵף עַל פִּי שְׁאֵלוֹ פּוֹסְלִין וְאֵלוֹ מְכַשְׂרִין, לֹא נִמְנְעוּ בֵּית שְׁמַאי מִלְשֹׂא נָשִׁים מִבֵּית הֵלֵל, וְלֹא בֵּית הֵלֵל מִלְשֹׂא נָשִׁים מִבֵּית שְׁמַאי. וְכָל הַטְּהוֹרוֹת וְהַטְּמְאוֹת שֶׁהָיוּ אֵלָיו מְטַהְרִין וְאֵלָיו מְטַמְּאִין, לֹא נִמְנְעוּ לְהִיּוֹת עוֹשִׂים טְהוֹרוֹת אֵלָיו עַל גַּב אֵלָיו:

פרק ד - משנה ט

שְׁלֹשָׁה אֲחִים, שְׁנַיִם מֵהֶם נְשׂוּאִים לְשִׁתֵּי אֲחִיוֹת וְאֶחָד מִפְּנֵה, מֵת אֶחָד מִבְּעָלֵי אֲחִיוֹת וְעָשָׂה בָּהֶן מִפְּנֵה מְאָמֵר, וְאַחַר כֵּן מֵת אֲחִיו הַשְּׁנַיִ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֲשֶׁתּוֹ עִמּוֹ, וְהִלָּה תֵּצֵא מִשּׁוּם אֲחוֹת אִשָּׁה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, מוֹצִיא אֶת אֲשֶׁתּוֹ בְּגִט וְחִלְיָה, וְאֶת אֲשֶׁת אֲחִיו בְּחִלְיָה. זֶה הִיא שְׁאֵמְרוֹ, אִי לֹא עַל אֲשֶׁתּוֹ וְאִי לוֹ עַל אֲשֶׁת אֲחִיו:

פרק ד - משנה י

הַמְדִיר אֶת אֲשֶׁתּוֹ מִתְּשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, שַׁבָּת אֶחָת. הַמְפַלֵּת לְאוֹר שְׁמַנִּים וְאֶחָד, בֵּית שְׁמַאי פּוֹטְרִין מִן הַקְּרָבָן, וּבֵית הֵלֵל מְחִיבִין. סָדִין בְּצִיצִית, בֵּית שְׁמַאי פּוֹטְרִין, וּבֵית הֵלֵל מְחִיבִים. כֹּלְכֶלֶת הַשַּׁבָּת, בֵּית שְׁמַאי פּוֹטְרִין, וּבֵית הֵלֵל מְחִיבִין:

פרק ד - משנה יא

מִי שֶׁנָּדַר נְזִירוֹת מְרֻבָּה וְהִשְׁלִים נְזִירוֹתָיו וְאַחַר כֵּן בָּא לְאֶרֶץ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, נְזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, נְזִיר בְּתַחֲלָה. מִי שֶׁהָיוּ שְׁתֵּי כֶּתִי עֵדִים מְעִידוֹת אוֹתוֹ, אֵלָיו מְעִידִים שֶׁנָּדַר שְׁתֵּים וְאֵלָיו מְעִידִים שֶׁנָּדַר חֵמֶשׁ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, נְחָלְקָה הָעֵדוּת וְאִין כָּאֵן נְזִירוֹת. וּבֵית הֵלֵל

אומרים, יש בכלל חמש שנים, שיהיה נזיר שנים:

פרק ד - משנה יב

אדם שהוא נתון תחת הסדק, בית שמאי אומרים, אינו מביא את הטמאה. ובית הלל אומרים, אדם חלול הוא, והצד העליון מביא את הטמאה:

פרק ה

פרק ה - משנה א

רבי יהודה אומר, ששה דברים מקלי [א] בית שמאי ומחמרי בית הלל. דם נבלות, בית שמאי מטהרין, ובית הלל מטמאין. ביצת הנבלה, אם יש כיוצא בה נמכרת בשוק, מתרת. ואם לאו, אסורה, כדברי בית שמאי. ובית הלל אוסרין. ומוזים בביצת טרפה שהיא אסורה, מפני שגדלה באסור [ב]. דם נכרית ודם טהרה של מצרעת, בית שמאי מטהרין. ובית הלל אומרים, כרקה וכמימי רגליה. אוכלין פרות שביעית בטובה ושלא בטובה, כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אין אוכלים אלא בטובה. החמת, בית שמאי אומרים, צרורה עומדת. ובית הלל אומרים, אף על פי שאינה צרורה:

פרק ה - משנה ב

רבי יוסי אומר, ששה דברים מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל. העוף עולה עם הגבינה על השלחן ואינו נאכל, כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אינו עולה ואינו נאכל. תורמין זיתים על שמן, וענבים על יין, כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אין תורמין **ד**. הזרע ארבע אמות שפכרם, בית שמאי אומרים, קדש שורה אחת, ובית הלל אומרים, קדש שתי שורות. המעיסה, בית שמאי פוטרין, ובית הלל מחיבין. מטבילין בחרדלית, כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, אין מטבילין. גר שנתגיר ערבי פסחים, בית שמאי אומרים, טובל ואוכל את פסחו לערב. ובית הלל אומרים, הפורש מן הערלה, כפורש מן הקפר:

פרק ה - משנה ג

רבי ישמעאל אומר, שלשה דברים מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל. קהלת אינו מטמא את הידים, כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, מטמא את הידים. מי חטאת שעשו מצותן, בית שמאי מטהרין, ובית הלל מטמאין **ה**. הקצח, בית שמאי מטהרין ובית הלל מטמאין. וכן למעשרות:

פרק ה - משנה ד

רבי אליעזר אומר, שני דברים מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל. דם יולדת שלא טבלה, בית שמאי אומרים, כרקה וכמימי רגליה. ובית הלל אומרים, מטמא לח ויבש. ומודים ביולדת בזוב שהוא מטמא לח ויבש:

פרק ה - משנה ה

ארבעה אחים, שנים מהם נשואין שתי אחיות, מתו הנשואים לאחיות, הרי אלו חולצות ולא מתלבמות. ואם קדמו וכןסו, יוציאו. רבי אליעזר

אומר משום בית שמאי, יקימו. ובית הלל אומרים, יוציאו:

פרק ה - משנה ו

עקבא בן מהללאל העיד ארבעה דברים. אמרו לו, עקבא, חזר בך בארבעה דברים שהיית אומר ונעשך אב בית דין לישראל. אמר להן, מוטב לי להקרא שוטה כל ימי, ולא לעשות שעה אחת רשע לפני המקום, שלא [ז] יהיו אומרים, בשביל שררה חזר בו. הוא היה מטמא שער הפקדה ודס הירוק. וחכמים מטהרין. הוא היה מתיר שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך שחטו, וחכמים אוסרים. הוא היה אומר, אין משקין לא את הגיורת ולא את שפחה המשחררת. וחכמים אומרים, משקין. אמרו לו, מעשה בכרמית [ט], שפחה משחררת שהייתה בירושלים, והשקוה שמעיה ואבטליון. אמר להם, דגמא השקוה. ונדוהו, ומת בנדויו, וסקלו בית דין את ארונו. אמר רבי יהודה, חס ושלום [יב] שעקבא נתנדה, שאין עזרה ננעלת בפני כל אדם מישראל בחכמה וביראת חטא כעקבא בן מהללאל. ואת מי נדו, אליעזר בן חנוך, שפקפק בטהרת ידים [יד]. וכשמת, שלחו בית דין והניחו אבן על ארונו. מלמד שכל המתנדה ומת בנדויו, סוקלין את ארונו:

פרק ה - משנה ז

בשעת מיתתו אמר לבנו, בני, חזר בך בארבעה דברים שהייתי אומר. אמר לו, ולמה לא חזרת בך. אמר לו, אני שמעתי מפי המרבים, והם שמעו מפי המרבים. אני [טו] עמדתי בשמועתי, והם עמדו בשמועתי. אבל אתה שמעת מפי היחיד, ומפי המרבין. מוטב להניח דברי היחיד, ולאחז בדברי המרבין. אמר לו, אבא, פקד עלי לחברך. אמר לו, איני מפקיד. אמר לו, שמא עילה מצאת בי. אמר לו, לאו. מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך:

פרק ו - משנה א

רבי יהודה בן בבא העיד חמשה דברים. שממאנים את הקטנות, ושמשיאין את האשה על פי עד אחד, ושאנסקל תרנגול בירושלים על שהרג את הנפש, ועל היין בן ארבעים יום שנתנסד על גב המזבח, ועל תמיד של שחר שקרב בארבע שעות:

פרק ו - משנה ב

העיד רבי הושע ורבי נחוניא בן אלינתן איש כפר הבבלי, על אבר מן המת שהוא טמא, שרבי אליעזר אומר, לא אמרו אלא על אבר מן החי. אמרו לו, והלא קל וחומר. ומה מן החי שהוא טהור, אבר הפורש ממנו טמא, המת שהוא טמא, אינו דין שיהיה אבר הפורש ממנו טמא. אמר להם, לא אמרו אלא על אבר מן החי. דבר אחר, מרבה טמאת החיים מטמאת המתים, שהחי עושה משכב ומושב מתחתיו, לטמא אדם ולטמא בגדים, ועל גביו מדף לטמא אכלים ומשקין, מה שאין המת מטמא:

פרק ו - משנה ג

כזית בשר הפורש מאבר מן החי, רבי אליעזר מטמא, ורבי הושע ורבי נחוניא מטהרים {ז}. עצם פשערה הפורש מאבר מן החי, רבי נחוניא מטמא, ורבי אליעזר ורבי הושע מטהרין. אמרו לו לרבי אליעזר, מה ראית לטמא כזית בשר הפורש מאבר מן החי. אמר להם, מצינו אבר מן החי כמת שלם. מה המת, כזית בשר הפורש ממנו טמא, אף אבר מן החי, כזית בשר הפורש ממנו יהיה טמא. אמרו לו, לא, אם טמאת כזית בשר הפורש מן המת, שכן טמאת עצם פשערה הפורש ממנו, תטמא כזית בשר הפורש מאבר מן החי, שכן טהרת עצם פשערה הפורש הימנו. אמרו לו

לְרַבִּי נְחוּנְיָא, מָה רְאִיתָ לְטַמְא עֵצִים כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבָר מִן הַחֵי. אָמַר לָהֶם, מְצִינּוּ אֲבָר מִן הַחֵי כְּמַת שְׁלֵם. מָה הַמֵּת, עֵצִים כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ טַמְא, אֵף אֲבָר מִן הַחֵי, עֵצִים כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה טַמְא. אָמְרוּ לוֹ, לֹא, אִם טַמְאֵת עֵצִים כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ מִן הַמֵּת, שְׂכָן טַמְאֵת כְּזֵית בְּשֵׁר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ, תְּטַמְא עֵצִים כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבָר מִן הַחֵי, שְׂכָן טַהֲרֵת כְּזֵית בְּשֵׁר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ. אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, מָה רְאִיתָ לְחֶלֶק מְדוּתִידָ, אוֹ טַמְא בְּשִׁנְיָהֶם אוֹ טַהֵר בְּשִׁנְיָהֶם. אָמַר לָהֶם, מְרַבָּה טַמְאֵת הַבְּשֵׁר מִטַּמְאֵת הָעֲצָמוֹת, שֶׁהַבְּשֵׁר נוֹהֵג בְּנִבְלוֹת וּבְשִׂרְצִים, מָה שְׂאִין כֵּן בְּעֲצָמוֹת. דָּבַר אַחֵר, אֲבָר שֵׁישׁ עָלָיו בְּשֵׁר כְּרָאוּי, מְטַמְא בְּמַגֵּעַ וּבְמִשָּׂא וּבְאֵהֶל. חִסֵּר הַבְּשֵׁר, טַמְא. חִסֵּר הָעֵצִים, טַהוֹר. אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי נְחוּנְיָא, מָה רְאִיתָ לְחֶלֶק מְדוּתִידָ, אוֹ טַמְא בְּשִׁנְיָהֶם אוֹ טַהֵר בְּשִׁנְיָהֶם. אָמַר לָהֶם, מְרַבָּה טַמְאֵת הָעֲצָמוֹת מִטַּמְאֵת הַבְּשֵׁר, שֶׁהַבְּשֵׁר הַפּוֹרֵשׁ מִן הַחֵי טַהוֹר [ט], וְאֲבָר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ, וְהוּא כְּבָרִיתוֹ, טַמְא. דָּבַר אַחֵר, כְּזֵית בְּשֵׁר מְטַמְא בְּמַגֵּעַ וּבְמִשָּׂא וּבְאֵהֶל, וְרַב עֲצָמוֹת מְטַמְאִים בְּמַגֵּעַ וּבְמִשָּׂא וּבְאֵהֶל. חִסֵּר הַבְּשֵׁר, טַהוֹר. חִסֵּר רַב עֲצָמוֹת, אֵף עַל פִּי שֶׁטַהוֹר מְלִטְמָא בְּאֵהֶל, מְטַמְא בְּמַגֵּעַ וּבְמִשָּׂא. דָּבַר אַחֵר, כָּל בְּשֵׁר הַמֵּת, שֶׁהוּא פְּחוּת מִכְּזֵית, טַהוֹר. רַב בְּנִינּוּ וְרַב מְנִינּוּ שֶׁל מֵת, אֵף עַל פִּי שְׂאִין בָּהֶם רַבַּע, טַמְאִין. אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, מָה רְאִיתָ לְטַהֵר בְּשִׁנְיָהֶם. אָמַר לָהֶם, לֹא, אִם אֲמַרְתֶּם בְּמֵת, שֵׁישׁ בּוֹ רַב וְרַבַּע וְרִקְב, תֹּאמְרוּ בְּחֵי שְׂאִין בּוֹ רַב וְרַבַּע וְרִקְב:

ז

פרק

א

משנה

-

ז

פרק

הַעִיד רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי צְדוֹק עַל פְּדִיּוֹן פֶּטֶר חֲמוֹר שְׂמֵת, שְׂאִין בּוֹ לִפְהוֹן כְּלוּם, שְׂרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, חֲזִיבִין בְּאַחֲרֵיּוֹתָן כְּחִמֵּשׁ סְלָעִים שֶׁל בֵּן. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אִין חֲזִיבִין בְּאַחֲרֵיּוֹתָן אֶלָּא כְּפְדִיּוֹן שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנִי:

פרק ז - משנה ב

העיד רבי צדוק על ציר חגבים טמאים, שהוא טהור. שמשנה ראשונה, חגבים טמאים שנכבשו עם חגבים טהורים, לא פסלו צירן:

פרק ז - משנה ג

העיד רבי צדוק על זוחליו שרבו על הנוטפים, שהם פשרים. מעשה היה בבירת הפלא, ובא מעשה לפני חכמים והכשירוהו:

פרק ז - משנה ד

העיד רבי צדוק על זוחליו שקלחו בעלה אגוז, שהן פשרים. מעשה היה באהלא, ובא מעשה לפני לשכת הגזית, והכשירוהו:

פרק ז - משנה ה

העיד רבי יהושע ורבי יקים איש הדר על קלל של חטאת שנתנו על גבי השרץ, שהוא טמא. שרבי אליעזר מטהר. העיד רבי פפיס על מי שגזר שתי נזירות, שאם גלח את הראשונה יום שלשים, שמגלח השנייה יום שלשים. ואם גלח יום שלשים חסר אחד, יצא, שיום שלשים עולה לו מן המנין:

פרק ז - משנה ו

העיד רבי יהושע ורבי פפוס על ולד של שלמים, שיקרב שלמים. שרבי
אליעזר אומר שולד שלמים לא יקרב שלמים. וחכמים אומרים, יקרב.
אמר רבי פפוס, אני מעיד שהיתה לנו פרה זבחי שלמים, ואכלנוה בפסח
ואכלנו וקדה שלמים בחג:

פרק ז - משנה ז

הם העידו על ארוכות של נחתומים, שהן טמאות. שרבי אליעזר מטהר.
הם העידו על תנור שחתכו חליות ונתן חל בין חליא לחליא, שהוא טמא.
שרבי אליעזר מטהר. הם העידו שמעברין את השנה בכל אדר. שהיו
אומרים עד הפורים [א]. הם העידו שמעברים את השנה על תנאי. ומעשה
ברבן גמליאל שהלך לטל רשות [ג] מהגמון בסוריא ושהה לבא, ועברו את
השנה על תנאי לכשירצה רבן גמליאל, וכשבא אמר רוצה אני, ונמצאת
השנה מעברת:

פרק ז - משנה ח

העיד מנחם בן סגנאי על מוסף היונה של שולקי זיתים שהוא טמא, ושל
צבעים שהוא טהור. שהיו אומרים חלוף הדברים [ד]:

פרק ז - משנה ט

העיד רבי נחוניא בן גדגדא על החרשת שהשיאה אביה, שהיא יוצאה בגט.
ועל קטנה בת ישראל שנשאת לכהן, שהיא אוכלת בתרומה, ואם מתה,
בעלה יורשה. ועל המריש הגזול שבנאו בבירה, שיתן את דמיו. ועל
החטאת הגזולה שלא נודעה לרבים, שהיא מכפרת, מפני תקון המזבח:

פרק ח - משנה א

העיד רבי יהושע בן בתירא על דם נבלות שהוא טהור. העיד רבי שמעון בן בתירא על אפר חטאת שנגע טמא במקצתו, שטמא את כלו. הוסיף רבי עקיבא, על הסלת ועל הקטרת והלבונה והגחלים {ד} שנגע טבול יום במקצתם, שפסל את פלם:

פרק ח - משנה ב

העיד רבי יהודה בן בבא ורבי יהודה הכהן על קטנה בת ישראל שנשאת לכהן, שהיא אוכלת בתרומה כיון שנכנסה לחפה אף על פי שלא נבעלה. העיד רבי יוסי הכהן ורבי זכריה בן הקצב על תינוקת שהרהנה באשקלון, ורחקה בני משפחתה, ועדיה {ז} מעידים אותה שלא נסתרה ושלא נטמאה. אמרו להם חכמים, אם מאמינים אתם שהרהנה, האמינו, שלא נסתרה ושלא נטמאה. ואם אין אתם מאמינים שלא נסתרה ושלא נטמאה, אל תאמינו שהרהנה:

פרק ח - משנה ג

העיד רבי יהושע ורבי יהודה בן בתירא על אלמנת עסה {ט}, שהיא כשרה לכהנה, שהעסה כשרה לטמא ולטהר, לרחק ולקרב. אמר רבן שמעון בן גמליאל, קבלנו עדותכם, אבל מה נעשה, שגזר רבי יוחנן בן זכאי שלא להושיב בתי דיניו על פד. הכהנים שומעים לכם לרחק, אבל לא לקרב:

פרק ח - משנה ד

העיד רבי יוסי בן יועזר, איש צרדה, על איל קמצא, דכן. ועל משקה בית מטבחיא, דאינון דכן. ודיקרב במיתא, מסתאב. וקרו ליה, יוסי שריא:

פרק ח - משנה ה

העיד רבי עקיבא **{יה}** משום נחמיה, איש בית דלי, שמשאיאם האשה על פי עד אחד. העיד רבי יהושע על עצמות שנמצאו בדיר העצים, אמרו חכמים, מלקט עצם ועצם והכל טהור:

פרק ח - משנה ו

אמר רבי אליעזר, שמעתי, כשהיו בונים בהיכל, עושים קלעים להיכל **{כ}** וקלעים לעזרות, אלא שבהיכל בונים מבחוץ **{כא}**, ובעזרה בונים מבפנים. אמר רבי יהושע, שמעתי, שמקריבין אף על פי שאין בית, ואוכלים קדשי קדשים אף על פי שאין קלעים, קדשים קלים ומעשר שני, אף על פי שאין חומה **{כג}**, שקדשה ראשונה קדשה לשעתיה וקדשה לעתיד לבא:

פרק ח - משנה ז

אמר רבי יהושע, מקבל אני מרבו יוחנו בן זפאי, ששמע מרבו ורבו מרבו, הלכה למשה מסיני **{כד}**, שאין אליהו בא לטמא ולטהר, לרחק ולקרב, אלא לרחק המקרבין בזרוע ולקרב המרחקין בזרוע. משפחת בית צריפה היתה בעבר הירדן ורחקה בן ציון בזרוע, ועוד אחרת היתה שם וקרבה בן ציון בזרוע. כגון אלו, אליהו בא לטמא ולטהר, לרחק ולקרב **{כו}**. רבי

יְהוּדָה אֹמֵר, לְקָרֵב, אָבֵל לֹא לָרַחֵק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, לְהִשּׁוּת הַמַּחֲלֵקֶת.
וְחֻכְמִים אֹמְרִים, לֹא לָרַחֵק וְלֹא לְקָרֵב, אֶלָּא לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם,
שֶׁנֶּאֱמַר (מלאכי ג) הִנֵּה אֲנִכִּי שֹׁלַח לְכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא וְגוֹ' וְהִשִּׁיב לֵב אָבוֹת
עַל בָּנִים וְלֵב בָּנִים עַל אָבוֹתָם: